

I. DEL.

Almindelige bestemmelser.

Kapitel 1. Lovens område (§ 1).

Det er heri fastsat, at som *tjenestemand* anses enhver, der er ansat i statens, folkeskolens eller folkekirkens tjeneste efter lovens regler. Den hidtidige karakteristik af tjenestemandsbegrebet (varigt og som livsgerning) er altså forladt, hvilket har sammenhæng med, at varig ansættelse ikke længere bliver den enerådende ansættelsesform, jfr. nedenfor.

Kapitel 2. Ansættelse (§§ 2-9).

1. I overensstemmelse med tjenestemandskommissionens hovedsynspunkter vil tjenestemandsansættelse kunne ske *varigt, på prøve med senere varig ansættelse for øje* eller på *åremål*.

2. Som hidtil skal tjenestemænd *udnævnes* enten af kongen eller af vedkommende minister, der dog helt eller delvis kan overlade udnævnelseskompetencen til andre. I modsætning til tidligere er der ikke i selve tjenestemandsløven givet regler for, hvilke tjenestemænd der skal have kongelig udnævnelse. Dette skal først fastsættes ved en senere lov.

Det fremhæves i denne forbindelse, at folketingets lønningsudvalg om dette spørgsmål udtalte, at den stedfundne udvikling talte for en væsentlig begrænsning af den kreds af tjenestemænd, som udnævnes af kongen. Dette gjaldt såvel civile som militære tjenestemænd, og udvalget fandt, at der ved ordningen måtte sigtes imod, at kun slutstillinger, hvis arbejdsopgaver og placering gjorde det rimeligt, blev forbundet med kongelig udnævnelse.

3. I forbindelse med den under tjenestemandspensionsloven gennemførte omlægning af pensionsalderoptjeningen er der skabt grundlag for en mere nuanceret *vurdering af helbreds-tilstanden* hos den enkelte ansøger til en tjenestemandsstilling, idet hovedvægten nu lægges på de konkrete krav, der må være opfyldt for at kunne bestride den ansøgte stilling. Der er herved banet vej for en udvidet ansættelse af personer med invaliditeter og helbredsmangler.